

הכוונה בתפלה

1. דברים פרק יא פסוק יג
"וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ שְׁמֵעוּ אֶל מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת יְקֹנֶךָ
אֱלֹהֵיכֶם וְלַעֲבֹדוֹ כְּכֹל לְבַבְכֶם וּכְכֹל נַפְשְׁכֶם".
2. תלמוד בבלי מסכת תענית דף ב עמוד א
"איזו היא עבודה שהיא בלב - הוי אומר זו תפלה"
3. תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד דף ז טור א /ה"א
כתיב לאהבה את ה' אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם וכי יש עבודה בלב ואי זו
זו תפילה וכן הוא אומר אלהך די אנת פלח ליה בתדירא הוא ישיזבינג וכי יש פולחן בבבל
ואי זו? זו תפילה..... יכול יהא מגביה קולו ומתפלל פירש בחנה וחנה היא מדברת על
לבה יכול יהא מהרהר בלב ת"ל רק שפתיה נעות הא כיצד? מרחיש בשפתותיו. אמר רבי
יוסי בר חנינא מן הפסוק הזה את למד ארבעה דברים
א. וחנה היא מדברת על לבה מיכן שהתפילה צריכ' כונה
ב. רק שפתי' נעות מיכן שהוא צריך להרחיש בשפתותיו
ג. וקולה לא ישמע מיכן שלא יהא אדם מגביה את קולו ויתפלל
ד. ויחשבה עלי לשכורה מיכן שהשכור אסור להתפלל.
4. זוהר - הקדמה דף ב עמוד ב [מאמר האותיות דרבי המנונא סבא]
כד בעא קודשא בריך הוא למעבד עלמא כל אתוון הוו סתימין ותרין אלפין שנין עד דלא
ברא עלמא הוה מסתכל קודשא בריך הוא ואשתעשע בהו, כד בעא למברי עלמא אתו
(מקץ ר"ד א, ויגש ר"ה ב) כל אתוון קמיה מסופא ארישייהו,
5. זוהר - הקדמה דף ג עמוד ב
ועבד קודשא בריך הוא אתוון עלאין רברבן ואתוון תתאין זעירין, ובגין כך ב"ת ב"ת
בראשית ברא אל"ף אל"ף אלהים את, אתוון מלעילא ואתוון מתתא, וכלהו כחדא הוו
מעלמא עלאה ומעלמא תתאה.
6. הרא"ה זצ"ל שמונה קבצים, קובץ א', רפב.
"שתי שיטות הן לערכה של התפילה, השיטה המיסטית, והשיטה הרציונלית. הראשונה
מבארת את קשר העולם עם האדם ועם תנועותיו כולן, ומראה בעליל, שהבעת הרצון
הנפשי של האדם, בהתדבקו באלהים, הרי היא פועלת ויוצרת... השיטה הרציונלית אינה
מכרת את הסתרים הנפלאים הללו, והיא מכנסת את התפילה כולה לתוך המערכה
המוסרית, הפסיכית, הפיזית. האדם יתרומם על ידי ציורי תפילתו, נפשו תזדכך, מדותיו
יתעלר".
7. תלמוד בבלי ברכות כ"ז ע"ב
"איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר: תפלות אבות תקנום; רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות
כנגד תמידין תקנום". [השיטה הרציונלית - "איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר: תפלות
אבות תקנום" השיטה המיסטית - רבי יהושע בן לוי אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום"].

8. רמב"ם הלכות תפילה א, א.
 "מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר 'ועבדתם את ה' אלקיכם'. מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפילה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם. אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב? זו תפילה. ואין מנין התפילות מן התורה. ואין משנה התפילה (=לשון התפילה) הזאת מן התורה. ואין לתפילה זמן קבוע מן התורה"
9. השגות הרמב"ן עשין ה.
 "ועיקר הכתוב 'ולעבדו בכל לבבכם', מצוות עשה שתהיה כל עבודתינו לאל יתעלה בכל לבבנו כלומר בכוונה רצויה שלמה לשמו ובאין הרהור רע, לא שנעשה המצוות בלי כונה או על הספק אולי יש בהן תועלת, כענין 'ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך', שהמצוה היא לאהוב את ה' בכל לב ולב ושנסתכן בנפשנו ובמוננו".
10. נפש החיים שער ב' פרק י"ג
 "אלא העיקר בעבודת התפילה, שבעת שהאדם מוציא מפיו כל תיבה מהתפילה, יציר לו אז במחשבתו אותה התיבה באותיותיה כצורתה ולכון להוסיף על ידה כח הקדושה שיעשה פרי למעלה להרבות קדושתם ואורם".
11. שם שער ב פרק י"ד
 "וכמו שענין הקורבן היה להעלות נפש הבהמה למעלה, ולכן עיקר הכפרה היה תלוי בזריקת הדם הוא הנפש, וכן הקטרת האימורים עיקרם היה לכונת העלאת הנפש, כן עקר ענין התפילה הוא, להעלות ולמסור ולדבק נפשו למעלה...".
12. תלמוד בבלי ברכות כט, א; לא, ב. הכוונה בתפלה –
 "העושה תפלתו קבע, אין תפלתו תחנונים. מאי קבע? אמר ר' יעקב בר אידי כל שתפלתו דומה עליו כמשוי. ורבנן אמרי כל מי שאינו אומרה בלשון תחנונים. רבה ורב יוסף דאמרי תרוויהו כל שאינו יכול לחדש בה דבר... המתפלל צריך שיכוין ליבו לשמים"
13. רמב"ם הלכות תפלה פרק ד – הלכות ט"ו ט"ז
 "כוונת הלב כיצד? כל תפילה שאינה בכוונה אינה תפילה. ואם התפלל בלא כוונה חוזר ומתפלל בכוונה. מצא דעתו משובשת ולבו טרוד, אסור לו להתפלל עד שתיישב דעתו... כיצד היא הכוונה שיפנה את ליבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאילו הוא עומד לפני השכינה. לפיכך צריך ליישב מעט קודם התפילה כדי לכוון ליבו ואחר כך יתפלל בנחת ובתחנונים ולא יעשה תפלתו כמי שהיה נושא משוי ומשליכו והולך לו..." (ד, טו-טז).
14. טור אר"ח צ"ח א
 "המתפלל צריך שיכוין לבו שנאמר תכין לבם". פירוש שיכוין פירוש המלות שמוציא בשפתיו, ויחשוב כאילו שכינה כנגדו שנאמר שויתי ה' לנגדי תמיד. ויעיר הכוונה ויסיר כל המחשבות הטרודות אותו עד שתשאר מחשבתו וכוונתו זכה בתפלתו" (אר"ח צח, א).
15. ליקוטי מוהר"ן קמא, תורה מט.
 עיקר התפילה תלוי בלב, שישים כל ליבו עליה, דהיינו שיקשר מחשבות הלב היטב לדיבורי התפילה, שלא יהיה ליבו רחוק מהדיבורים, רק שישמע היטב מה שהוא מדבר...".

ז"א הנקרא י"י, שואלת צרכיה, וזהו נאמר בין במלכות דעשיה בין במלכות דיצירה, כי כל אחת שואלת ממה שלמעלה ממנה):

24. עץ חיים למוהר"ח שער מז פרק א השער השביעי שער סדר אב"ע
" דע כי כאשר עלה בחפץ הא"ס להאציל ולברוא ולצור ולעשות עולמו כלול מד' עולמות אב"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה]

25. ספר יצירה [מיוחס לאברהם אבינו] ספר יצירה פרק א
(א) בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה יה"ה צבאות את עולמו בשלשה ספרים בספר ספר וספור (נוסח אחר - אלהי ישראל אלהים חיים ומלך עולם אל רחום וחונן שוכן עד וקדוש שמו):
(ב) עשר ספירות בלי מה במספר עשר אצבעות חמש כנגד חמש וברית יחוד מכוונת באמצע במלת לשון ובמלת המעור. [כתר חכמה בינה חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות - (נ.צ.)]

26. פירוש הרמב"ן לספר יצירה
(א) בל"ב נתיבות וכו' - הן עשר ספירות וכו"ב אותיות. ומנצפ"ך צופים אמרום, על כן אינם בחשבון הל"ב. ואף על פי שאמרנו שהעשר ספירות בכלל האותיות אינם האותיות, כי הם פנימיותם, והם דבר נעלם נכללות באותיות, ויוצאות עמהם בשביל אחד בהעלמה אחת ברוח בגוף. וכוונת החשבון הזה ללב, ולב הוא רצון, כענין שנאמר, "היש לבבך ישר עם לבבי כאשר לבבי עם לבבך", כי קיום כל דבר הוא בעוד הרצון בו ויהיה בל בהתהפך הרצון להשיב כל הדברים להוייתן כמושך את רוחו אליו. וכן התחלת התורה וסופה בל"ת בראשית ולמ"ד דישראל "... [אותיות ל"ב (נ.צ.)]

27. פרי עץ חיים - שער התפלה - שער א'
הנה כל תפילה היא בעולם העשייה מלכות דעשייה. כמ"ש תפלה לעני כי יעטוף. והיא המלכות דלה ועניה ששואלת ומתפללת מז"א בעלה, שיתן לה חסרונה. וסימן ואני תפלה, כי אני היא המלכות. ולכן כל לשון תפילה שבתורה נזכר בלשון שפיכת נפש, שהיא או בחי' מלכות שבאצילות או עולם עשיה, כי שניהם נקראים נפש. וז"ש הכתוב ואשפוך את נפשי לפני ה' ורבים כמוהו. (ס"א לכן התפילה נקראת בלשון שיחה, דכתיב תפלה לעני וכו' ישפוך שיחו, כי תפלה היא בחי' המלכות, לעני דלית לה מגרמא כלום. ולפני ה' דהיינו ז"א הנקרא י"י, שואלת צרכיה, וזהו נאמר בין במלכות דעשיה בין במלכות דיצירה, כי כל אחת שואלת ממה שלמעלה ממנה):

28. שם [במהשך]
דע, כי יש מלאך א' ממונה על התפילה. ומעלה אותה למעלה בעת ההיא, בכח שם הוי"ה. שעמו בנה הקב"ה את העולמים. ולכל עולם ועולם מהלך ת"ק שנה, ובעת אחד מהלך אותם. והנה על אלו המלאכים נאמר, ורגליהם רגל ישרה, כי אותיות ישרה, הוא ת"ק י"ה. והנה תפילה כמנין ישרה. וזהו רמז משה ואתחנן אל ה' בעת ההיא, ר"ל כי בעת ההיא כנ"ל, מעלין התפילה ת"ק שנה הליכה, לכן ישרה תפלה ואתחנן מנין א', לרמז כל הנ"ל.

29. שם שער התפלה פרק א
דע, כי בכל ד' עולמות אב"ע, יש ב' בחינות - הא', הוא ענין חיצוני, שהוא כללות העולמות בחיצונותם. הב', הוא ענין פנימיות העולמות שהוא בחי' הנשמות, שהם נפשות

בעשיה, ורוחין ביצירה וכו' (נשמה בבריאה חיה באצילות יחידה בא"ק). וכנגדם יש ב' בחי' בתפלה והן - המעשה, וסדר התפלה בעצמה. וכל בחי' מאלו הב', נחלקות לד'. כי המעשה נחלק לד', והם

- א. יפנה ויבדוק נקביו,
- ב. ואח"כ ענין הציצית, ג. ואח"כ תפלה של יד,
- ד. ואחר כך תפלה של ראש.

וכנגדן ד' חלקי סדר התפלה, והם –

- א. הקרבנות שהוא מתחלת כל הברכות, עד ברוך שאמר.
- ב. ואח"כ הזמירות, שהם מתחלת ב"ש, עד סוף ישתבח.
- ג. ואח"כ יוצר, וכל ברכת ק"ש, עד העמידה.
- ד. ואח"כ העמידה עצמה, של ח"י ברכות.

הרי נתבאר ד' חלקי בחי' המעשה, וד' חלקי בחי' התפלה עצמה: ואמנם ד' חלקי המעשה, הם כדי לתקן ד' עולמות אבי"ע, בבחי' חיצונותם כנ"ל. וכל זה אינו אלא כדי לתקן מקומם למטה. וד' חלקי התפלה, הוא כדי להעלותם, ולכללם עולם בעולם.....

30. כוונת נט"י של שחרית [סידור הרש"ש]

כוונת נט"י דשחרית

ויטול ידיו במימי החסד להקיר זוהמת הקלי' שנתאחזו בה' גבורות מנצפ"ך
כפולות שנתגלו בעשר אצבעות ידי הו"א דעשיה.

ובכללות מעשה הנטיילה יכוין להפריד הקליפות מפרטופים החיטונים דזו"ן
דעשיה, ויכוין לזרר מזירורי חלקי הכלים ומחלקי אורות דרפ"ח דפר' חיטון
דזו"ן דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה, לכלים חיטונים דמלכים דעתיק וא"א
ואו"א דזו"ן הנתונים בעשיה, ולהעלותם עם נפשו לעורר מ"ד ומ"ן, לכלים
חיטונים דכחצ"ד דעתיק וא"א ואו"א דזו"ן דעשיה דאצילות המלוכזשים צפרטופים
שכנגדם בעשיה, ואז יכוין לזווג כחצ"ד הנז' דעתיק וא"א ואו"א דזו"ן לתקן קצת
הצירורים הנז', ולהמשיכם צחי' מוחין פנימים דז' דלס, עם עשרים היות
ואהיה מנוקדות שהם נרנח"י דנפש דרוח, ונפש דנפש, דמ"ה וצ"ן לפרטוף חיטון
דזו"ן דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה שהם יו"ד צירופים די"א וי"ב שמות
אלהים. וכה יעשה:

יכוין כי הוא דוגמת כללות כל האצילות:

כוונת הספל

יקח בידו הימנית את הפלי שנקרא אנט"ל גי' יאהדונדי שהם גופא דנ"ר,
והם ו"ק שהם צחי' הכלים דכל פרט בערך האורות שנתוכס שהם נח"י.

כוונת המים

ויכוין כי המים הם מימי החסד שהם צחי' אומיות מ"י דאלהים שעם הכולל
עולים כמספר נ"א יודין דריצוע ע"ב צ"ג מ"ה צ"ן, ושני קס"א קמ"ג
קנ"א, ואלהים דיודין ודאלפין ודההין, לגרש הקלי' הנמשכים מאומיות אל"ה
דאלהים:

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
יוד,	יוד ה',	יוד ה' ויו,	יוד ה' ויו ה'						
יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח		
יוד,	יוד ה',	יוד ה' ואו,	יוד ה' ואו ה'						
יט	כ	כא	כב						
יוד,	יוד הא,	יוד הא ואו,	יוד הא ואו הא						
כג	כד	כה	כו						
יוד,	יוד הה,	יוד הה וו,	יוד הה וו הה						

לב ל לא כח כט כז
 אלק, אלק הי, אלק הי יוד, אלק הי יוד הי
 לח לו לז לד לה לג
 אלק, אלק הי, אלק הי יוד, אלק הי יוד הי
 מ מט
 אלק אלק הא אלק הא יוד אלק הא יוד הא
 מב מא
 אלק אלק הה אלק הה יוד אלק הה יוד הה

מר מז מנ מג
 אלק, אלק למד, אלק למד הי, אלק למד הי יוד, אלק למד הי יוד מם
 מט מנ
 אלק אלק למד אלק למד הא אלק למד הא יוד אלק למד הא יוד מם
 נא נ
 אלק אלק למד אלק למד הה אלק למד הה יוד אלק למד הה יוד מם

אח"כ יתן הכלי ליד שמאלו להפניעה ויפזין פי נטילה צג"ד' הויות שצמכמה
 צינה ת"ת ומלכות שהם או"א וזו"ן שהם ארבע אותיות הו"ה דכללות
 דאזילות, והנטילה צריכה צרביעית נגד כל אות אשר כל אות כלולה מכל
 השם.

אבא	אמא	ז"א	נוק'
י	ה	ו	ה
יהוה	יהוה	יהוה	יהוה
יוד הי ויו הי	יוד הי ואו הי	יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה

ג' נטילה.

גם יפזין פי נטילה אותיות ט"ל נה"י.

להמשיך השפע מג' אותיות העליונות יה"ו דמ"ה דז"א יוד הא ואו שהם
 צג"ד ט"ל לה"א אחרונה העומדת צנה"י דז"א.

ובפוללות הנטילה יכוין להמשיך מ"צ אותיות דע"צ וס"ג מ"ה מן כחצ"ד
דכתר שהם מ"ה וצ"ן דעתיק ונוק' וא"א ונוק', לאו"א וישקו"ת שהם
צחג"ת דאזילות הנק' ידים, ומשס לזו"ן וליעקו"ר שהם צנה"י דאזילות.

ויטול ידיו ויכוין:

יד שמאל
נטילה שניה
ויתן הכלי לימינו וישפוך על שמאלו
ויכוין להמשיך כ"ח אותיות דס"ג
מבינה דצ"ן דחג"ת דעתיק
יוד ויו דכלת, הוי יוד,
ואו אכף ואו, הוי יוד.
לבינה דחג"ת דצ"ן דאו"א עילאין,
ומשס לבינה דחג"ת דצ"ן דזו"ן.

נטילה רביעית
ויתן הכלי לימינו וישפוך על שמאלו
ויכוין להמשיך עשרה אותיות דס"ג
מחכמה דצ"ן דחג"ת דעתיק
יוד הוי ואו הוי.
לחכמה דחג"ת דצ"ן דאו"א עילאין,
ומשס לחכמה דחג"ת דצ"ן דזו"ן.

נטילה שישית
ויתן הכלי לימינו וישפוך על שמאלו
ויכוין להמשיך ארבע אותיות דפשוט
דס"ג מפתר דצ"ן דחג"ת דעתיק
יהודה.
לפתר דחג"ת דצ"ן דאו"א עילאין,
ומשס לפתר דחג"ת דצ"ן דזו"ן.

יד ימין
נטילה ראשונה
ישפוך על ימינו
ויכוין להמשיך כ"ח אותיות דע"צ
מבינה דמ"ה דחג"ת דעתיק
יוד ויו דכלת, הוי יוד,
ויו יוד ויו, הוי יוד.
לבינה דחג"ת דמ"ה דאו"א עילאין,
ומשס לבינה דחג"ת דמ"ה דזו"ן.

נטילה שלישית
ויתן הכלי לשמאלו וישפוך על ימינו
ויכוין להמשיך עשרה אותיות דע"צ
מחכמה דמ"ה דחג"ת דעתיק
יוד הוי ויו הוי.
לחכמה דחג"ת דמ"ה דאו"א
עילאין, ומשס לחכמה דחג"ת
דמ"ה דזו"ן.

נטילה חמישית
ויתן הכלי לשמאלו וישפוך על ימינו
ויכוין להמשיך ארבע אותיות דפשוט
דע"צ מפתר דמ"ה דחג"ת דעתיק
יהודה.
לפתר דחג"ת דמ"ה דאו"א עילאין,
ומשס לפתר דחג"ת דמ"ה דזו"ן.

ואח"כ ישפּשפּם יחד ג' שפּשופּים ויכוּין:

שפּשופּ א'

יכוּין להמשיך כ"ס אותיות דמ"ה מבינה דמ"ה וז"ן דקג"ס דא"א
יוד ואו דלת, הא אלה, ואו אלה ואו, הא אלה.
לבינה דקג"ס דמ"ה וז"ן דיסקו"ס, ומשס לבינה דקג"ס דמ"ה וז"ן דיעקו"ר.

שפּשופּ ב'

יכוּין להמשיך י' אותיות דמ"ה מחכמה דמ"ה וז"ן דקג"ס דא"א
יוד הא ואו הא
לחכמה דקג"ס דמ"ה וז"ן דיסקו"ס, ומשס לחכמה דקג"ס דמ"ה וז"ן
דיעקו"ר.

שפּשופּ ג'

יכוּין להמשיך ארבע אותיות דפשוט דמ"ה מפתח דמ"ה וז"ן דקג"ס דא"א
יהוד
לפתח דקג"ס דמ"ה וז"ן דיסקו"ס, ומשס לפתח דקג"ס דמ"ה וז"ן דיעקו"ר.

ויכוין להמשיך מוחין דעיבור עם ההוי"ת ואלהי"ה המנוקדות שהם נרנח"י דנפש
דרוח לחח"ן בג"ה דת"י דפרטוף החיטון דז"א דעשיה דאצילות ודעשיה דתחתונה
שהם הי' צירופים הי"א דק"ך צירופים.

נרנח"י דנפש דרוח דנפש

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דכמ"א דז"א

מאחיל

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דבינה דז"א

מלאחי

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

כלי חיטון דדעת דז"א

מלהאי

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דכמה דז"א

מאחיל

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דגבורה דז"א

מלאיח

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

כלי חיטון דתפארת דז"א

מלהיא

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דחסד דז"א

מליאח

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דסוד דז"א

מחאלי

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

יְהוָהוּ יְהוָהוּ

כלי חיטון דיסוד דז"א

מחלאי

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיטון דנפש דז"א

מליחא

גם יכוין להמשיך מוחין לעיבור עם ההיוות ואלהי"ה המנוקדות שהם נרנח"י
דנפש דנפש לחח"ן בג"ה דת"י דפרלוף החיטון דנוק' דעשיה דאצילות ודעשיה
התחתונה והם הי' זירופים הי"צ דק"ך זירופים.

נרנח"י דנפש דנפש דנפש

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דכתר דנוק'
מיהאל

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דצינה דנוק'
מיהליא

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

כלי חיצון דדעת דנוק'
מיהילא

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דחכמה דנוק'
מיהאיל

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דגבורה דנוק'
מיהלאה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

כלי חיצון דת"ת דנוק'
מיהאל

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דחסד דנוק'
מיהאלה

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דהוד דנוק'
מיהלאה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה

יְהוָה יְהוָה

כלי חיצון דיסוד דנוק'
מיהלאה

אֱהִיָּה

יְהוָה

כלי חיצון דנצח דנוק'
מיהאל

ואחר הנטילה תכף יגביה ידיו עד כנגד ראשו ויכניס קשרי
אצבעותיו כנגד פני גופו

ויכוין לעלות ולרומם לזו"ן שהם וזה מים תחתונים נר"ן דנפש הנקראים גופא
להלביש לאו"א שהם יד מים עליונים נר"ן דרוחא הנקרא גשמתא
ולהגביה ולרומם לאו"א עם הזו"ן להלביש לקוץ היוד י' נר"ן דגשמתא שהם
עתיק וגוק' וא"א וגוק', וליחדם יחד שלים ולהמשיך שפע לגופו ולגשמתו
ולקשרם.

ותיכף יצרך על נטילת ידים כדי שלא תהיה הגזעה ידיו לצטלה כנו' בספר
הזהר שאסור להגזיה ידיו צריקניא.

ומתחילת הברכות עד פרשת התמיד יכוין להמשיך שפע הארה גדולה לכחצ"ד
דעשיה כדי לזכך חיזונויותו לעלות אח"כ צפרשת התמיד למדרגת פנימיות:
שלוש: נראה שטיקר השפע וההארה הנו' יכוין להמשיך לפני' הכחצ"ד ועי"ז מודקך
חיזונויותם:

ויכוין לשם צ"ן ולאות ה' אחרונה שבשם הויה דככללות העולמות שהם גשמה
דעשיה דאצילות ודעשיה התחתונה שהיא א"ל אדני:

ה. יוד הוה וו הוה. אל ארזי.

ולסיכום

והענין שעבודת התפלה היא במקום עבודת הקרבן וכמו שענין הקרבן
היה להעלות נפש הבהמה למעלה. וכל עיקר הכפר' היה תלוי בזריק' הדם
הוא הנפש. וכן הקטרת הא מורים עיקרם היה לכוונת העלאת הנפש. כן
עיקר ענין התפלה הוא. להעלות ולמסור ולדבק נפשו למעלה. כי כח
הדבור של האדם נקרא נפש כמ"ש ויהי האדם לנפש חיה ות"א לרוח
ממלא. וכן נראה לעין שבכל דבור שהאדם מוציא מפיו. יוצא מפיו רוח
והבל הלב. והדבור הוא עיקר נפש האדם שזה יתרון האדם מן הבהמה.

א"כ כל תיבה היוצאת מפי האדם היא כח וחלק מנפשו:

[נפש החיים שער ב פרק יד]

והי"ד שיתקבלו תפילתנו באהבה ורצון לפני אדון כל

גמר חתימה טובה